

โน้ตดนตรีในถุงผ้า

เหย์จูน / เขียน

หมिन้อยปู้ปู้ถือถุงผ้าไปซื้อแป้ง
ที่ตลาดเพื่อมาทำขนม เขาเดินมาถึง
หน้าบ้านสีเขียวหลังหนึ่ง

“ตึงต่อง...ตึงต่อง...”

ปู้ปู้ชะโงกมองเข้าไปทางหน้าต่างบานเล็ก ๆ

อ้อ เจ้ากระต่ายน้อยกำลังเล่นเปียโน

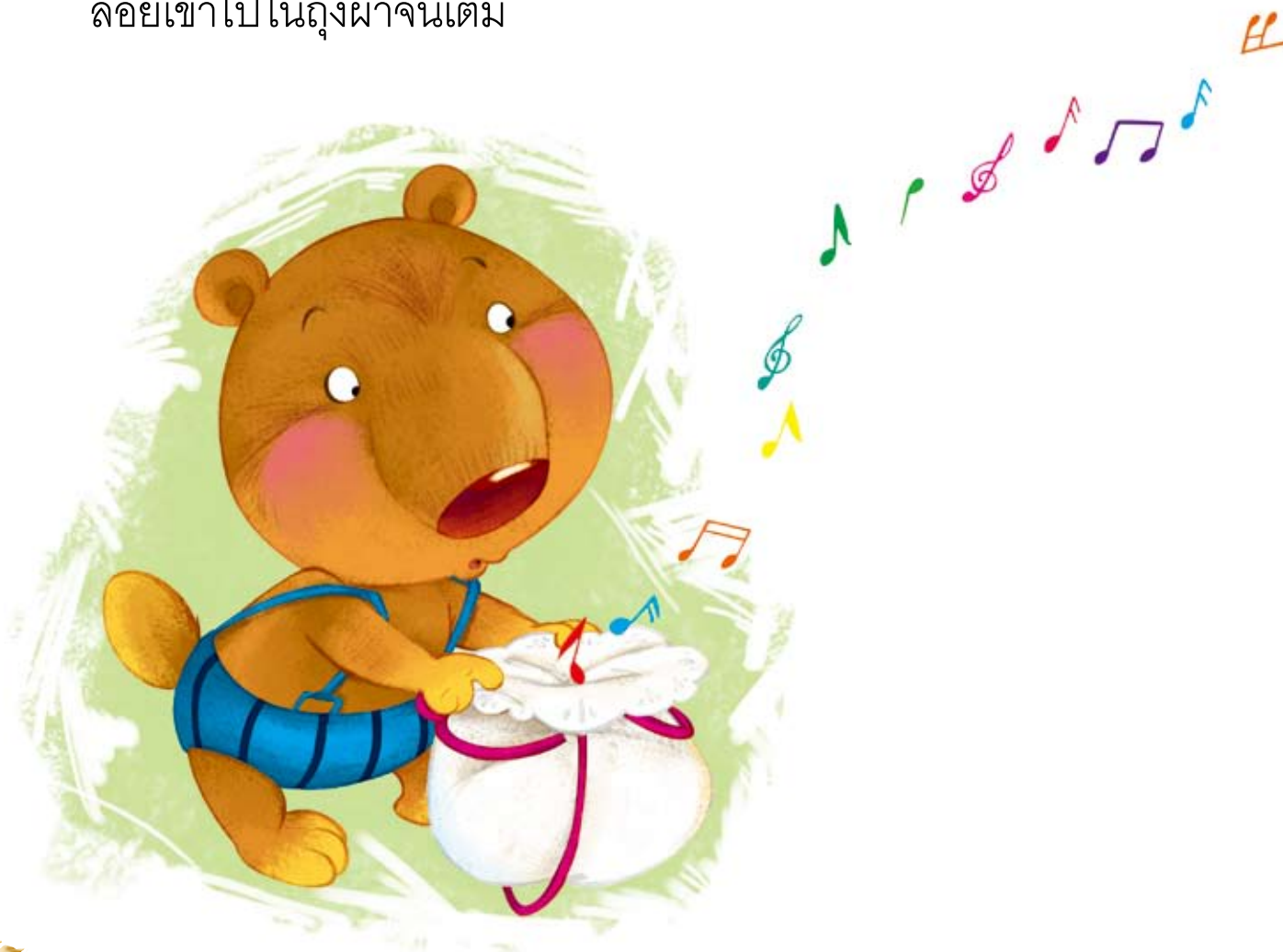
นั่น...โน้ตดนตรีมากมายล่องลอยออกมาทางหน้าต่างบานเล็ก ๆ

“ฉันจะเก็บพวกมันใส่ถุงผ้าเอากลับบ้านดีกว่า จะได้ค่อย ๆ

ฟังเสียงดนตรีได้” ปู้ปู้คิดพลางเปิดปากถุง

แน่นแน่...โน้ตแต่ละตัวก็ค่อยๆ ดังตึ้งตึ้ง...ตึ้งตึ้ง...ตึ้งตึ้ง
ลอยเข้าไปในถุงผ้าจนเต็ม

“ช่างไฟเราะจริง ๆ” ปู่ป๊อง
ดนตรีในทุ่งผ้าจนเคลิ้มหลับไป...

ในขณะนั้นเอง หนูดองตัวก็เดินเข้ามา
พวกมันเจอถุงผ้าของปู้ปู้ด้วยละ

“ถุงผ้ามีเสียง...เอ
จะต้องมีของอร่อยอยู่
แน่ๆ เลย” เจ้าหนูจมูก
แดงพูด

หนูสองตัวย่องเบา ๆ ไปก่ดถุงผ้าเป็นรูแล้วมุดเข้าไป
ทั้งสองตัวมองเห็นโน้ตดนตรีอยู่เต็มถุง
“เอ๊ะ นี่มันอะไรกันเนี่ย” เจ้าหนูจมูกดำถาม
“...มันคือถั่วงอกยังงัยล่ะ ทั้งสด
ทั้งนุ่มเลยแหละ”
เจ้าหนูจมูกแดงตอบ

หลังจากหม้อถ่วงอกเข้าไปจนอึด ทั้งสองก็รู้สึกว่ในท้อง
มีเสียง ตึงต๋อง...ตึงต๋อง ดังตลอดเวลา แยะแยะ...ถ้าหากให้
เจ้าแมวได้ยินเข้า...ต้องแยะแยะเลย คิดได้ดั่งนั้นเจ้าหนูสองตัวจึง
คายถ่วงอกออกมาจนหมดแล้วก็รีบจากไป...

ทันทีที่ตื่นขึ้นมา ปู่ก็แบกถุงผ้าออกเดินทาง...ไน้ตดนตรี
ค่อยๆ หล่นออกมาทางรูหัว
...ปักลงไปในดินกลายเป็นถั่วงอกน้อย...หล่นลงไปในแม่น้ำ
สายเล็กๆ กลายเป็นลูกอ๊อด...ลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า
กลายเป็นนกน้อยๆ

ปู้ปู้กลับถึงบ้าน เขาถึงเพิ่งจะรู้ว่าถุงผ้ามีรูขาด...แย่แล้ว
น้ำตดจนตรีรั่วออกไปหมดเลย
น่าเสียดายจริงๆ...แฮ้อ

น้ำผึ้งรสพิเศษ

อึ้ง / เขียน

ย่าหมีทำน้ำผึ้งอีกแล้ว ทำเสร็จ
ก็บรรจุใส่ขวดบ้าง ใส่กระป๋องบ้าง
แถมกระป๋องยังตีตราพร้อมส่ง เรียง
เป็นแถวๆ วางเต็มบ้านไปหมด

ย่าหมีเปิดออกมา 1 ขวด ไหน
ลองดมแล้วชิมดู...รสชาติและ
กลิ่นหอม กินแล้วก็หวานดี แต่ว่า...
เหมือนกับชาดอะไรไปอย่างหนึ่งนะ

ย่าหมี คิด ๆ ...นั่งบนเก้าอี้คิด
นอนบนเตียงคิด ออกไปกลางแดดคิด
ไปยืนบนถนนใหญ่คิด...ในที่สุด
ย่าหมีก็ปรบมือ ได้การละ...ย่าหมี
คิดออกแล้ว

ย่าหมีกลับเข้าไปในครัว หาขวด
เล็กๆ ได้ 2-3 ขวด และยังค้นเจอ
หนังสือตลกเล่มหนึ่งหยิบติดมือออกมาที่ถนนใหญ่

หมู่น้อยเดินมาพอดี ย่าหมีจูงมาแล้วเล่าเรื่อง
ตลกให้เขาฟังเรื่องหนึ่ง หมู่น้อยรู้สึกขำเสียจนหัวเราะ
คิกคักออกมา ย่าหมีรีบเก็บเสียงหัวเราะใส่ขวด

ทีนี้ย่าหมีก็ไปหาเด็ก ๆ หลายคน ผู้ใหญ่หลายคน คนแก่อีก
หลายคน แล้วก็เล่าเรื่องซ้ำ ๆ ให้พวกเขาฟัง พร้อมกับเอาเสียง
หัวเราะของพวกเขาเหล่านั้นเก็บไว้ในขวด

ย่าหมีเอาขวดที่เก็บเสียงหัวเราะ
เหล่านี้อกลับบ้าน แล้วเอาเสียงหัวเราะ
ทั้งหมดผสมในน้ำผึ้ง คนไปคนมา...
จนกระทั่งกลายเป็นเนื้อเดียวกัน

อย่าหมีชิมน้ำผึ้งอีกครั้ง...คิก ๆ...ลืมหมีตัวหัวเราะออกมา
“นี่แหละถึงจะเป็นน้ำผึ้งที่ฉันอยากได้...”

หวานเสียจนทำให้คน
อดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา...
แบบนี้สิ ถึงจะเป็นน้ำผึ้ง
ที่ดีที่สุด”

ในที่สุดย่าหมีก็พอใจ จึงจัดเรียง
ขวดน้ำผึ้งรสพิเศษ รอฟังเสียงหัวเราะ
ของลูกค้าที่มาอุดหนุน